

Odepřel-li nalézací soud povahu nutné obrany tomu, co stěžovatel v odvetu na takový útok učinil, neporušil tím zákon, aniž ho použil nesprávně v ustanovení §u 2 písm. g) tr. zák., takže jest pochybenou námitka stížnosti, opřená o důvod čís. 9, přesně 9 písm. a) §u 281 tr. ř.

Čís. 1634.

Dle §u 3 odstavec čtvrtý zák. z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., je vyloučen z práva volebního, kdo byl odsouzen pro zločin, nebo takový přečin nebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta práva volebního do obcí. Není-li zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že nastává bezpodmínečně, lze ji vysloviti jen, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

Při odsouzení pro přečin §u 486 tr. zák. nelze uznati na ztrátu práva volebního.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Zm I 266/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem krajského soudu v Čes. Budějovicích z 25. května 1923, pokud jím vyslovena byla ztráta práva volebního a rozsudkem vrchního zemského soudu v Praze ze 6. července 1923, jimž byl rozsudek první stolice ve směru naznačeném potvrzen, porušen byl zákon v ustanovení §u 3 odstavec čtvrtý zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. Tento výrok rozsudkový se zrušuje.

Důvody:

Dle obsahu spisů byl Karel F. rozsudkem krajského soudu v Čes. Budějovicích z 25. května 1923 odsouzen pro přečin zaviněného úpadku podmíněně, při čemž vyslovena ztráta práva volebního. Státní zastupitelství odvolalo se — mimo jiné — i ve prospěch obviněného, pokud jednalo se o tento výrok (o ztrátu práva volebního). Vrchní zemský soud rozhodnutím ze 6. července 1923 odvolání zamítl s odůvodněním, že F., jak nalézací soud nikoli neprávem vyslovil, provedl čin ze ziskuchtivosti, tedy z pohnutky nízké a nečestné, a byl prý tudíž podle zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. a zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n. výrok o ztrátě volebního práva odůvodněn. Rozhodnutí obou stolic nesrovnává se se zákonem. Předem bylo by podotknouti, že úpadek z nedbalosti jest povahou svou přečinem kulposním, vylučujícím jednání, kterým uspokojení věřitelů mělo býti zmařeno nebo ztenčeno a kterému pohnutkou byla ziskuchtivost, poněvadž takové jednání by pak spadalo pod úpadek podvodný podle §u 205 a) tr. zák. Nalézali-li tudíž soud první stolice, že obžalovaný lehkomyšlně a z nedbalosti věřitele své poškodil, vylučuje tím, že tak učinil úmyslně; pak ale sotva lze již tvrditi, že obžalovaný jednal ze ziskuchtivosti, tudíž z pohnutky nízké a nečestné. Nehledíc k této logické nesrovnalosti, obsahuje názor

obou stolic zřejmě porušení zákona, že v tomto případě bylo lze uznati na ztrátu práva volebního, poněvadž obžalovaný jednal ze ziskuchtivosti, tudíž z pohnutky nízké a nečestné.

Dle §u 3 odstavec čtvrtý zákona z 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n., ve znění zákona z 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., jest vyloučen z práva volebního, kdož právoplatným rozsudkem soudu trestního byl odsouzen pro takový zločin, nebo takový přečin anebo přestupek, pro který podle platných ustanovení nastává ztráta volebního práva do obcí. Není-li však zvláštním zákonem výslovně ustanoveno, že ztráta práva volebního nastává bezpodmínečně, může býti tato ztráta vyslovena jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Dle nynějšího zákonného stavu nastává tedy ztráta práva volebního buď bezpodmínečně, když totiž zvláštním zákonem výslovně tak bylo ustanoveno, a nebo pod tou podmínkou, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných a tu ovšem jen za předpokladu platných ustanovení, shora zmíněných. Platná taková ustanovení přehledně uvedena jsou ve vydání trestných zákonů Kallab-Herrnritt str. 392 poznámka prvá a přistupuje k nim ještě zákon na ochranu republiky z 19. března 1923, čís. 53 sb. z. a n. Zejména z práva volebního vyloučení byli ti, kdo byli odsouzeni pro jakýkoliv zločin, nebo pro přestupek krádeže, podvodu, zpronevěry nebo podílnictví na některém z těchto přestupků. Ustanovením, že vyslovena býti může ztráta práva volebního do obcí jen tehdy, byl-li trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, zmírněny byly zákony dřívější, dle nichž na pohnutkách činu vůbec nezáleželo a s odsouzením pro zločin nebo přečin nebo přestupek naznačeného druhu ztráta práva volebního vždy byla spojena. Zvláštním zákonem ve smyslu §u 3 odstavec čtvrtý druhá stať je zákon na ochranu republiky čís. 50/23, bylo-li dle tohoto zákona uznáno na trest nejméně jednoho roku. V případech takových vysloví soud jako trest vedlejší podle §u 32 téhož zákona vždy, že odsouzený pozbývá čestných práv občanských, v čemž obsažena jest dle třetího odstavce zmíněného §u též bezpodmínečně ztráta práva volebního. Ztráta práva volebního nastává dále bezpodmínečně podle §u 22 zákona o válečné lichvě ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., dle něhož při odsouzení pro §§y 3—5 a 7—13 nemusí teprve býti zjišťováno, že trestný čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Názor v tomto smyslu projeven byl také ve výnosu ministerstva spravedlnosti z 3. dubna 1920, čís. 16 Věstníku. Z uvedeného vyplývá, že nezbytným předpokladem pro ztrátu práva volebního do obcí jest odsouzení pro čin, pro který podle platných ustanovení účinek ten nastává. Úpadek z nedbalosti takovým trestným činem není a při odsouzení pro tento přečin, byť i bylo vysloveno, že trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných, na ztrátu práva volebního uznáno býti nemůže.

Čís. 1635.

Pojem »ukrývání« a »na sebe převedení« (§ 185 tr. zák.).

Jest lhostejno, zda podílník převzal ukradené věci přímo od zloděje, či od osoby třetí, již byly zlodějem odevzdány, leda že by je koupil